

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
žáků Kopyta a Mňouka

Unesli Mňouka,
Baskerville!

Unesli Mňouka Baskerville!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Miloslav Švandrlík
Unesli Mňouka Baskerville! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Miloslav Švandrlík

**UNESLI MŇOUKA,
BASKERVILLE**

xyz

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

**UNESLI MŇOUKA,
BASKERVILLE**

BASKERVILLE BUDÍ MĚSTO

Na starém hřbitově vyl pes. Začal s tím v pozdních večerních hodinách a nejsilněji kvílel kolem půlnoci. Celé městečko bylo vzhůru nohama, protože se při tom psím nářku nedalo spát. Kdekdo se nad tím pozastavoval a někteří odvážlivci došli až ke hřbitovu, kde nahlíželi přes rozpadající se zeď. Spatřili mohutného hafana, bezradně pobíhajícího mezi hroby. Co se s takovou věcí dá dělat? Někteří radikálové navrhovali zvíře okamžitě zastřelit, ale hajný Matula byl zásadně proti.

„Psa mohu zlikvidovat jenom tehdy,“ pravil, „ohrožuje-li v lese lovnou zvěř. Kdybych ho viděl plížit se k srnce či mláděti muflona se záměrem učinit z nich svou kořist, neváhal bych ani okamžik. Ale co víme o tomto psu? Potuluje se po hřbitově, aniž by tam závažným způsobem škodil. Ani kříže a andělíčky neokusuje! Pouze vyje, a to je velice málo!“

„Jak to, málo,“ vykřikl obuvník Bičíště. „Mně například je jedno, jestli psisko zakusuje srnky. Ale není mi jedno, když v noci vyje tak, že nezamhouřím oko! Zítra ráno neuvidím na floky a nebudu trefit k verpánku! Já jak nemám uspáno šest sedm hodin, tak do mne nic není! Nakonec vzteky popadnu potěh a seřežu kluka, třebaže nic neudělal! Jak k tomu ten chudák přijde?“

„Je mi líto,“ řekl hajný, „ale odstřel psa nepřichází v úvahu. Vždyť ani nevíme, co je to za rasu a komu patří! Třeba jde o vzácný exemplář, který má cenu několika tisíc marek! Zatoulal se svému pánovi a nyní vyje žalem.“

„Pes je podvraták mimořádných rozměrů,“ nakukoval přes hřbitovní zeď předseda kynologického spolku Burýsek, „řekl bych, že jde o křížence bernardýna s bobtailem. Vypadá na pohled velice směšně.“

„Ale já se mu smát nebudu,“ hřímal švec Bičiště, „protože jeho vytí na hřbitově působí na mou nervovou soustavu! Ať mu to alespoň někdo zakáže!“

Pronikavé a táhlé zavytí mu dalo jasně na srozuměnou, že s ničím podobným nelze počítat.

Kolem hřbitova se srocovaly stále větší hloučky lidí.

„Já vám říkám,“ pištěla bába Jabůrková, která za úplatu vykládala karty a věštila z křišťálové koule, „že to není žádný pes, ale posunovač Birtancl! Týral nebohá zvířata a po smrti nemá v hrobě klid! Já jsem mu prorokovala, že se promění v černého kocoura a bude lítat po střechách!“

„Jenomže tohle není kocour,“ trval na svém kynolog. „Je to pes jako vyšitej, na to dám ruku do ohně. Řekl bych, že ho majitel, patrně nějaký Pražák, nechtěl živit, a tak ho odvezl sem. Ještě si tu s ním užijeme!“

„Slyšíš to, hajný,“ křičel švec, „je to podvraták bez pána! Toulavé zvíře, nebezpečné svému okolí! Půjč mi flintu a já ho odstřelím sám!“

„To určitě!“ hučel hajný. „Ty bys netrefil ani dveře od márnice!“

Dav stále rostl a půlnočního srocování se zúčastnily i děti školou povinné. To se pochopitelně nemohlo líbit panu učiteli Pěničkovi.

„Žáci,“ křičel, „jak chcete zítra zvládnout učivo, když ponocujete a sledujete věci, které vás nemusí zajímat? Máte vůbec vypracované domácí úkoly? Naučili jste se báseň od Elišky Krásnohorské? Vy, žáci Kopyto a Mňouku, jste se na ni určitě ani nepodívali!“

„Podívali,“ řekl zpupně Kopyto. „Leží mraky vrané, leží nad Čerchovy. Hu, to v lese vstanú všechny noční sovy!“

„Nad horami chmurno,“ pokračoval pohotově Mňouk, „pod horami mhlivo. Co to naše slunce, což už není živo?“

„No dobrá, dobrá,“ přikývl učitel. „Mile jste mě překvapili. Přesto bych si vás raději poslechl zítra u tabule. Okounění u hřbitova není nic pro nedospělce, nemyslíte?“

„Nemyslíme,“ odvětil drze Kopyto, „protože dospělci si nevědí rady s nečekaným problémem. Jestli nezasáhneme my, začne chudák pes vyhrabávat z hrobu nebožtíky.“

„Co to říkáš za nesmysly?“ obořil se na něho Pěnička. „Něco podobného bychom mohli očekávat nanejvýš od hyeny skvrnité. Jak tě mohlo napadnout, že ten pes by byl něčeho takového schopen?“

„Protože má hlad,“ vysvětlil mu Kopyto. „Nevyje ze stesku po pánovi ani proto, že by chtěl děsit celé město. Ale je to pes jako tele a nikdo mu nedal nažrat.“

„Všichni ho jenom okukují,“ přidal se Mňouk, „dumají nad jeho osudem, ale nikdo mu ještě nehodil ani kolečko salámu!“

„Hrome!“ vykřikl řezník Polívka. „Víte, že ti kluci mohou mít pravdu! Takovej bernardýn se strašně nerad postí! Já skočím do krámu pro kus pajšlu a hned uvidíme, jak se věci mají!“

„To není žádné hladovej pes,“ trvala na svém bába Jabůrková, „ale posunovač Birtancl. Když někdo ubližuje zvířatům, tak se

mu to po smrti vymstí! Pošt mistr Dohnal vytil akvarijní rybičky do kanálu a třetí den dostal infarkt. Od té doby prolézá o půlnoci kanalizačními rourami a prosí rybičky o odpuštění!“

„Tenhle čokl neprosí nikoho o odpuštění,“ upozornil ji švec Bičistě, „ale vyje, jako by nic jinýho neuměl. To se nedá poslouchat a já si na něj budu stěžovat, nejspíš v Zemědělských novinách. Anebo napíšu do televize, ať to pěkně rozmáznou! A taky se jich zeptám, na co si platíme hajnýho, kterej se bojí zastřelit vzteklýho psa!“

„Tenhle pes nemá vzteklinu,“ vysvětloval mu Kopyto, „ale hlad. Uvidíte, jak zmlkne, až pan Polívka přinese ten pajs!“

„Nepoučuj staršího,“ okřikl ho obuvník. „Nebo se neovládnu! Svýho kluka nemám po ruce, tak si to vyřídím s tebou.“

Ale to už tady byl řezník s pořádným kusem pajsu.

„Máte to marný,“ křičela Jabůrková. „Posunovač Birtancl se pajsu ani nedotkne a bude tady výt až do přestupného dne!“

„No uvidíme,“ řekl pan Polívka. „Mám to jen tak přehodit přes zeď?“

Ale to už se Mňouk vyšvihl nahoru a nabídl se, že psa nakrmí.

„Buď na sebe opatrný, Mňouku,“ poučil ho učitel Pěnička, „neboť hladový pes se vyznačuje nadměrnou hltavostí. Může být i zdivočelý a mohl by ti snadno ukousnout ruku.“

Mňouk tyto obavy nesdílel. Posadil se na zeď a nohy mu plan-daly na hřbitov. Ukazoval psisku vábně vypadající pajs a lákal ho k sobě. Pes přestal výt a zavrtěl ohonem. Olízl se a z huby mu začaly téci sliny. Ochotně se blížil ke zdi, na které již vedle Mňouka seděl i Kopyto.

„Tak co, malej?“ zeptal se Mňouk. „Dáme si dobrou večeři?“ a hodil psovi kus masa. Ten po něm chňapl, chytil jej v letu a oka-

mžitě spolkl. Potom přátelsky zakňučel a přiběhl až ke zdi. Dostal další kus a postavil se na zadní pracky, přičemž dosáhl hubou až k Mňoukovým nohám.

„Žáci!“ křičel učitel Pěnička. „Na zem spadlých drátů a neznámých psů se nemáme dotýkat! Chcete se snad stát mladistvými invalidy?“

Ale žáci s ním nepolemizovali. Pes byl sice hladový, ale rozhodně ne agresivní. Zdálo se, že mu jsou Kopyto a Mňouk sympatičtí, a začal jim to dávat najevo. I když přitom pochopitelně loudil další sousta.

Lidé za zdí začali žákům fandit.

„Vidíte to, Jabůrková?“ řehtal se řezník Polívka. „Posunovač Birtancl by se takhle neproducíroval!“

Bába pokrčila rameny a jenom zahuhlala, že špatní lidé jsou po smrti schopní všeho.

Kopyto s Mňoukem odvážně seskočili dolů mezi hroby a začali mohutného psa drbat za ušima. Ten si to nejen nechal líbit, ale dal jim ještě najevo své sympatie tím, že si lehl na záda a hrabal nohama ve vzduchu.

„Co teď?“ zeptal se Kopyto. „Co tu ještě máme co pohledávat?“

„Já si myslím,“ řekl Mňouk, „že odtud nemůžeme jen tak utéct. Ten pes nám důvěřuje, takže ho tu nesmíme nechat. Podívej, jak nás má rád a je šťastnej, že se s námi mohl seznámit! Je to inteligentní zvíře a rozumí každému slovu, které si tady povídáme.“

Opravdu to tak vypadalo.

„No jo,“ zadumal se Kopyto, „ale náš úkol úspěšně skončil. Pes vyl, rušil ze spánku obyvatele městečka, teď se nažral a zdá se být v nejlepším pořádku.“

„Protože jsme tady s ním,“ vysvětlil Mňouk, „a on nás považuje za své kamarády. Jestliže odejdeme ze hřbitova sami, začne výt znovu. Ne hladý, ale steskem po nás.“

„A co s tím chceš dělat?“ rozhodil ruce Kopyto. „Přece ho nemůžeme přivést domů. Mne by s ním rodiče vyhodili a tebe určitě taky.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ dumal Mňouk, „a sice ta, že by se stal společným majetkem. Nebyl by můj ani tvůj. Jeden den by byl u vás a druhý u nás.“

„To zní hezky,“ připustil Kopyto, „ale stejně to nevyjde. Mně naši nedovolili ani foxteriéra.“

„Protože vám hned první den roztrhal tři slepice,“ řekl Mňouk, „ale tenhle dobrák by se na ně ani nepodíval. Ten má jiné starosti. Podívej, jak je krotkej.“

„A jak mu budeme říkat?“ napadlo Kopyta. „Přece na něj nebudeme volat Puntů, Broku nebo Azore! Taková jména se pro něho nehodí!“

„To ne,“ souhlasil Mňouk, „ale když uvážíš, jak nádherně vyl, tak musíš uznat, že se vyrovná psovi baskervillskému. Dost možná, že ho i předčí! Já bych mu říkal Baskerville!“

„To nezní špatně,“ pochválil ho Kopyto, „ale vsadím se, že nás doma vyhodí i s Baskervillem. Ale zkusit to můžeme!“

„Musíme!“ opravil ho Mňouk. „Jsme jeho jediná záchrana. Podívej, jak nás miluje! Nad takovým sladkým pejsánkem by se musel ustrnout i kámen!“

Když opouštěli hřbitov, šel za nimi Baskerville jako ovečka. Přihlížející dav začal trojici radostně aplaudovat, ale žáci věděli, že ani zdaleka nemají vyhráno. Bylo to, jako by si domů vedli slona, nebo alespoň tapíra.

BASKERVILLOVA CESTA KE SLÁVĚ

Boj o mohutné psisko byl velice úporný a tvrdý. Manželé Kopytovi ani Mňoukovi nemohli popřít, že jde o zvíře velice sympatické a přítulné. Vypadalo spíše směšně než hroživě. Jenomže vážilo bratru devadesát kilo a živit takového pořeza není žádná maličkost.

„To je jako chovat vepře,“ soudil pan Kopyto, „až na to, že se nedá počítat s jitrnicemi ani s jelity. A kdoví, jak se charakterové vyvine. Teď vypadá jako vyložené dobrotisko, ale co když se jeho povaha změní? Roztrhá listonoše nebo doktora, který přijde do baráku, a bude tady tragédie jako vyšitá.“

Na tohle Baskerville rozhodně nevypadal. Nevrčel, nevnucoval se, ani zbytečně nerámusil. Kolébal se jako medvěd, trochu slintal a trpělivě čekal, jak s ním lidé naloží. Sympatie celého městečka byly na jeho straně. Hostinský Bernat slíbil zbytky od oběda, řezník Polívka také mínil vypomoci a vedoucí školní jídelny se do psa přímo zamilovala.

„Je to nejhezčí pes, jakého jsem viděla!“ vykřikovala nadšeně, „a svým zevnějškem každého oklame. Vypadá nesmírně pitomě, ale přitom srší inteligencí. Kdo tohle nádherné zvíře odložil, zasloužil by si snad doživotí!“